

LUKRAZNEBA

VERSKI • LIŠT • ZA • MLADINO

LETO V.

1934/35. FEBRUAR

ŠTEV. 6.

Sveta zbranst nazareške družinice.

Otrok moj! Z vso vnemo se prični pripravljati na evharistični kongres, ki bo v Ljubljani letos od 28. do 30. junija. — Tvoje življenje naj bo tiho in sveto, kakršno je bilo življenje dečka Jezusa v nazareški hišici. — Te mesece izpolnjuj »Jezusove dneve« redno in vestno samo zato, da bi kongres rodil prav lepe sadove za duhovno življenje.

Sveti Pashal Bajlonski

Zaščitnik evharističnih kongresov.

Zdaj, ko se pripravljamo na evharistični kongres v Ljubljani, molite po vsaki pridigi, pri litanijah in morda tudi v šoli lepo molitev za srečen izid in duhovno bogat uspeh evharističnega kongresa. Na koncu molitvice pa vzdihnete še: »Sv. Pashal Bajlonski, prosi za nas!« Zakaj pa še ta zdihljaj?

Papež Leon XIII. je proglasil sv. Pashala Bajlonskega za zaščitnika vseh evharističnih kongresov. Do te visoke časti pa je prišel Pashal zato, ker je bil že od svoje najnežnejše mladosti nad vse goreč častilec presv. Rešnjega Telesa.

Zgodilo se je, da je služil Pashal kot mladenič pri zelo strogem gospodarju

za pastirčka. Gospodar mu je le redko dovolil, da je smel stopiti v cerkev in tam pred tabernakljem razodeti Gospodu svojo ljubezen. Pashal se je mnogokrat bridko zjokal radi srčnega hrepenenja po Jezusu. Pa si je znal pomagati. Izrezljal je v svojo pastirsko palico podobo Matere božje z nebeškim Detetom. Vrh palice pa je postavil križ. Kadarkoli se je pričela v cerkvi sveta maša, je Pashal zasadil palico v zemljo in je pokleknil prednjo kot pred oltar. Njegova duša je odplavala v cerkev in sledila tam glavnim delom sv. maše. — Zgodilo pa se je nekoč, da je Gospod sam utešil Pashalovo sveto hrepenenje. Mladenič je klečal tam sredi svojih ovčic ves zatopljen v pobožno molitev in venomer je ponavljal besede: »Kako rad bi klečal pred tvojim tabernakljem v cerkvi!« Naenkrat se odpro nebesa in angel se spusti pred Pashala, držeč v rokah monštranco s sveto hostijo. Pastirček je začutil srečo in blaženost v svoji duši, kot še nikdar poprej. Svoje roke dvigne hrepeneče kvišku, iz usten se mu izvije molitev zahvale in ljubezni. Tako je sredi poljane, daleč od cerkve počastil najsvetejšo hostijo.

Bog je to njegovo ljubezen do presv. Evharistije povelical celo po smrti s posebnim čudežem. Ko so položili svetnika sredi cerkve na mrtvaški oder je med sveto mašo pri povzdigovanju naenkrat odprl oči in živo pogledal sv. hostijo in kelih, nato pa oči zopet pokojno zaprl.

Lučkarji! pogostokrat prosite sv. Pashala, da bi po njegovi priprošnji v vašem srcu rastla ljubezen do Jezusa v presv. Rešnjem Telesu in da bi Gospod blagoslovil ljubljanski evharistični kongres.

Sonja:

Moje pesmi

Ce bi mogla zbrati ptičke,
ki te s pesmijo slave,
pa bi hvalnice njih krasne
zlila v pesmi te.

Toda več kot spevom ptičic
pesmim svojim hočem dati.
V njih ljubezen neomajno
zate, Jezus, hočem zbrati.

Prijateljski pogovori o sv. maši

Obhajilo vernikov.

Sedaj bi se morali obhajati še verniki. Žal je to v mnogih krajih prišlo iz navade in sv. obhajilo često dele izven sv. maše.

Koliko lepše je, če verniki hkrati z mašnikom prejmejo sv. obhajilo, saj imajo do tega pravico. Skupno z mašnikom in po mašniku so darovali Bogu sv. darove, primerno je torej, da se tudi obhajajo hkrati z istim Darom: Jezusom. V tem se prav lepo kaže edinnost, ki mora vladati med farani in njihovim pastirjem. To vzbuja tudi v nas družinskega duha, ki nas družijo vse kot brate v Jezusu.

Ministrant je torej pozvonil k sv. obhajilu in sedaj že moli »Spovem se«. Vsi moramo moliti ž njim in obuditi kesanje nad svojimi grehi, da si očistimo dušo zadnjih madežev, preden prejmemo sv. Hostijo.

Kako lepe so pa molitve, ki jih moli nad verniki duhovnik, preden podeli sv. obhajilo! Tako zaupno prosi za nas božjega usmiljenja, da bi nas ta nebeška hrana privedla v rajsko večno življenje. Nato pa pride trenutek, ko nam mašnik pokaže Jezusa, rekoč: Glejte, jagnje božje! Sedaj se moramo trkati na prsi in obujati dejanje ponižnosti, obenem pa moramo po tem angel-skem kruhu z vso dušo zahrepeneti, kakor krasno poje pesem: Pridi skoraj, skleni se z menoj, naj bo skoraj srce moje dom prijeten tvoj!

Tako koprnjenje je našemu Gospodu silno všeč. Čujte, kar je pred kratkim povedala neka misijonska sestra!

Neka zamorska deklica, stara komaj 10 let, je prosila svoje učiteljice, naj ji dovolijo, da bi prejela prvo sv. obhajilo. Odgovore ji, da bo morala nekoliko še počakati, ker je še premajhna. Deklica je postala žalostna, silno žalostna. Da bi jo potolažile, so ji sestre obljubile, da bo smela držati obhajilni prt na dan, ko bodo njene tovarišice prejele evharističnega Jezusa. — Ko je prišel trenutek sv. obhajila, zapazi mašnik, kako tam ta otrok moli zbrano kot angelček. Ne dvomi niti za hip, da je zato tu, da prejme Jezusa. Naravnost k njej gre in ji podeli Onega, ki ga je tako želela prejeti. Deklica, ki je tako zelo koprnela po

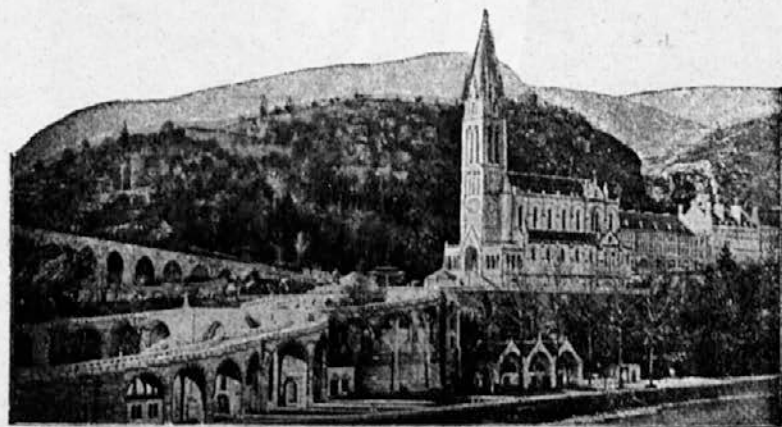
Jezusu, je proti vsemu pričakovanju prejela prvo sv. obhajilo. Kakor da bi bil Jezus hotel utešiti njeno koprnenje kljub previdnosti njenih učiteljic.

Lurd in presv. Rešnje Telo

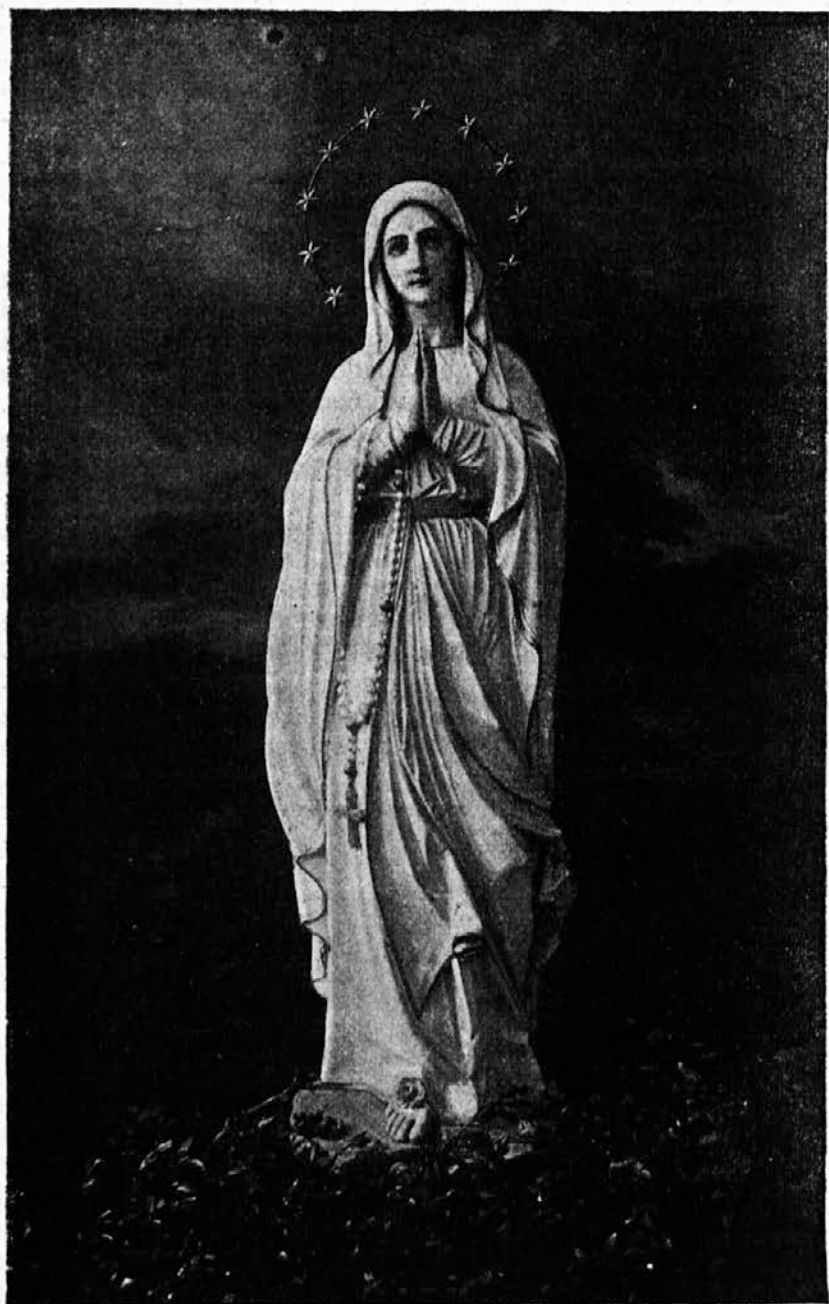
Papež Pij IX. je proglasil leta 1854. versko resnico, da je Marija spočeta brez izvirnega greha. Komaj so pretekla štiri leta, ko se je presveta Devica prikazala v Lurdu in rekla sveti Bernardki Subirú: »Jaz sem brezmadežno Spočetje!« V potrdilo te resnice so se začeli tam dogajati čudeži, ki se gode še vedno. V Lurdu se izpolnjujejo Gospodove besede: »Slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobavi se očiščujejo, gluhi slišijo ...« (Mat 11, 5).

Toda prečista nebeška Gospa ne išče v Lurdu svoje časti, temveč vabi narode vseh sveta v Lurd k počesčenju presv. Rešnjega Telesa. Ko je bil leta 1914. v Lurdu svetovni evharistični kongres, so besede vseh govornikov izzvenele v eno veliko misel: Marijini cilji se ne končujejo v lurški kopeli, ampak v spovednici! Marijini cilji se ne končujejo v lurški votlini, ampak v tabernaklju! — To se pravi: ljudje hodijo v Lurd pred vsem z namenom, da tam opravijo dobro sv. spoved in vredno prejmejo sv. obhajilo.

Zato se pa zgodi vedno manj čudežev v lurški votlini in v

Marijino svetišče v Lurdu.

Lurška Gospa. (Njen praznik 11. februarja.)

BERNARDETTA

+

LOVRDES

+1858+

Sv. Bernardka Subirú.

lurški kopeli — vedno več pa pri procesijah sv. Rešnjega Telesa v Lurdu.

Naj omenim tu le enega. Ob prvem hrvatskem romanju v Lurd je Gabrijel Gargam vozil na vozičku bolnike k studencu

in jih je bodril: »Tudi jaz nisem veroval, pa me je usmiljeni Bog vendarle ozdravil.« Ta mož se je vozil 17. jan. 1899. kot poštni uradnik z vlakom iz Bordoa v Pariz. Na nekem ovinku se je v nočni temini pripetila strahovita nesreča. V njegov vlak je zavozil brzovlak. Gargama je vrglo 18 metrov daleč v sneg, kjer so ga našli nezavestnega. Prenesli so ga v angulmansko bolnico; na glavi in nogah je imel nešteto ran, ključnica mu je bila zlomljena. Od pasu nizzdol mu je telo docela otrpnilo in ni mogel prenesti nobene hrane. Hranili so ga s tekočinami; tehtal je le še 36 kg, dasi je bil 31 let star. Umiral je celo leto. Bil je brezverec; v cerkvi ga že ni bilo celih 15 let. Mati ga je pregovorila, da se je udeležil 20. avgusta 1901. narodnega romanja v Lurd. Kakor živega mrliča so ga položili ob potu, kjer je imela iti mimo procesija s presv. Rešnjim Telesom. Bil je še bolj bled in slab, nego navadno. Slednjič se je onesvestil. Ker so menili, da je mrtev, so ga hoteli odnesti, toda bolnik odpre oči in vstane. Kakor živ mrlič se v sami spodnji obleki odpravi za Najsvetejšim. Še tisti dan je pričel jesti in vsi znaki bolezní so izginili.

Evharistični Jezus ga je ozdravil na priprošnjo lurške Gospe. Poleg telesnega zdravja mu je dal tudi dušno zdravje.

Vечно resnične so besede papeža Pija X.: »Lurd je središče Marijinega češčenja in tron evharistične skrivnosti.«

Ivan Podobnikar:

Znamenje

Ob beli cesti, ki se strmo vije v breg,
zre križ — presveto znamenje — na vas.

Zavil ga v belo haljo je kristalni sneg.
Bojim se, da je Križanemu mraz.

Glavo s trnjem vso ovenčano je sneg objel,
prebodeh, trudnih nog se oprijel.

Zakril s prenežnim prtom desno stran,
najhujšo vseh pekočih ran.

S kako ljubečim srcem bi raztopil
božjemu Trpinu mrzli sneg z obraza,
z morjem toplih solz bi lica mu pokropil,
da bi obvaroval ga mraza.

Ali že veste nekaj novega?

Kaj pa? radovedno vprašujete. Bom že povedala.

Tam v ljubkem Celju pod čarobnim starim gradom, ob bistri Savinji je živela lepa deklica. Zalka ji je bilo ime. Kakor golobček je skakljala po pisanih tratah bajne okolice. Kakor cvetka se je razvijala v drugem meščanskem razredu pri šolskih sestrah. Kakor angelček je pridno razširjala Lučko med svoje součenke. Vsak dan je prihitela v šolo.

V četrtek, 14. decembra 1934 pa je po šolskih hodnikih in sobah nenadoma zašuštelo: Zalka je umrla! Nocoj jo je zadela srčna kap!

Kako smo zaihte! Kako smo odrbrzele k njeni postelji, da vidimo, kaj je. In bilo je res.

Zalka je ležala nema, bleda med svečami in svežim cvetjem. Na srčecu ji je počivala svetinja sv. Klare, okoli pasu se je vil pasek sv. Frančiška in okoli drobnih prstov rožni venec, čigar drobne jagode je tako rada prebirala.

Tedaj se je izvil iz naših prs: »Izgubile smo svojo prijateljico, svojo vzornico, svojega angela.«

In res. številno cvetje in venci, predvsem pa njen pogreb je jasno kazal, kako zelo smo Zalko ljubili in cenili.

»Prosi za nas, Zalka«, so ji v odprt grob klicale tovarišice. »Prosi za nas«, ji je naročal gospod katehet. Prosi za nas, so hrepenele učiteljice in dobre mamice.

Poznali so Zalko vsi in vedo, kako zelo je ljubila Jezusa. Pa so prepričani, da bo Jezus Zalko uslišal, če Ga bo za nas prosila. In Zalka bo to storila, ker je to izvrševala že v življenju.

Zalka je zelo ljubila Jezusa. Šli sva iz šole. Bližali sva se farni cerkvi, ko me nenadoma pogleda, rekoč: »Umolkni, bližava se Jezusu in imell bova žrtvico.« Ko sva prišli do cerkve, me narahlo prime za rokav in me povleče s seboj v cerkev, češ, pojdiva in zmoliva očenaš za tistega grešnika, ki so nam ga priporočali v šoli.

Zalka je držala glavo malo nagnjeno. Nekoč jo je vprašala součenka, zakaj se tega ne odvadi. »Nič hudega ni to«, je rekla, »saj drži tudi Jezus na križu glavo malo na stran.«

Če se je kateri součenki zdelo, da je dobila ukor po krivici, in je

Zalka Kuper † 14. dec. 1934 v Celju.

bila žalostna, je prišla Zalka k njej in jo ljubko nagovarjala, naj Jezusu daruje to žrtvico. Tako jo je potolažila.

Ako ji je katera odrekla Lučko, jo je Zalka tako očarljivo pogledala, da se je vsaka odpovedala žemeljčki, samo, da je mogla kupiti Lučko. Tedaj so se Zalki oči zaiskrile od radosti.

Zalka je pogosto prejemala sv. obhajilo in delala na to, da bi to storile tudi druge. Večkrat se je približala tovarišici in jo prijetno nagovarjala, naj gre z njo k sv. spovedi in k sv. obhajilu. Če se ji je tovarišica le upirala, je znala Zalka tako ljubeznivo prigovarjati, češ, saj Jezus želi, da bi prihajali otroci vsak dan k sv. obhajilu, da se ji ni mogla več ustavljati, nego je Zalko povabila, naj jo pride popoldne iskat. Pa sta šli h kapucinom.

Zalka je skrbela za zamorčke. Če ji je dala predobra mama dinar za južino, je rekla: »Mama, razdeli na pol. Meni je dovolj 50 para, drugo naj bo za zamorčke, nagi so.«

Zalka je bila tudi usmiljena do revežev. Svoji revni sošolki je prinesla vsak dan kruha in sira. Druge je pogosto postregla s keksi in buhtelni, ki jih je mama gotovo dala zanjo. Tudi s šolskimi potrebščinami jim je rada postregla. A vse je storila tako, da njene učiteljice tega prej niti zapazile niso.

Doma je prosila mamico, da bi smela ostati brez večerje, samo da bi mama mogla postreči siromaku. Nekega dne je vrgla bosí deklici svoje lepe čevljičke skozi okno, da se obuje, sama se je zadovoljila s starimi.

Zalki ni bilo za družbo, čeprav je svoje tovarišice zelo ljubila. Ves popoldan je bila sama v sobi. Dolgočasila se ni nikoli. Čitala je ali delala naloge. Tudi če je kdo obiskal mamo, ni prišla iz sobice prej, preden se je obisk poslavljaj. Tedaj je prihitela tudi Zalka, da se posloví.

Zalka je vestno izpolnjevala svoje dolžnosti. Dasi ni bila posebno nadarjena, je bila vselej dobro pripravljena na pouk. V sredo popoldne je že za četrtek in petek naredila vse naloge. Ponoči jo je zadela srčna kap in v petih minutah je umrla.

Svojemu bratcu Dominiku

cvetko na prezgodnji grob.

Tako dober, vedno vesel si bil, moj bratec Minče! Nisi še poznal trpljenja. Saj je ob Tebi čulo ljubeče materino oko, skrbna roka dobrega očeta, smehljaj si se v krogu svojih bratcev in sestic. Samo sonce si poznal, vedno te božajoče. Vsem si nam bil v radost, vsi smo te ljubili, domači, součenci in vsi, ki so te poznali. Kako si rad prebiral »Lučko«, ki ti je vsak mesec prinesla toliko lepega. Nisi slutil, da ti kmalu zapoje mrtvaški zvon. Neznatna ranica — zastrupljenje! Po naročilu zdravnika si moral v bolnico. Nisi tožil, da te boli. Tako trdno si še upal, da Te ljubi Jezus ozdravi in se vrneš med svoje drage. Le 12 let si bil star, pa bi bil tako rad živel. Toda Vsemogočni je odločil drugače. Na petek 9. novembra 1934. si se preselil — upam — med nebeške krilatce k dobremu Jezusu, ki si ga tako ljubil. Saj si rad obiskoval euharistično bo-

žanstvo v naši farni cerkvi v Moravčah, zato Ti je gospod Jezus, ljubitelj mladine, gotovo pripravil prostor v nebesih. Daleč od svojih ljubih, daleč od svoje rodne vasi počivaš tam na hladnem ljubljanskem polju. Rada bi pogosto posetila tvoj grob, a ne morem. Toda v duhu Ti sipljem cvetja na grob. Molim zate, ljubi bratec, da se Ti vekomaj smehlja nebeško Sonce. Ti pa, dragi Minče, prosi dobrega Boga, da se vsi nekdanj snidemo v nebesih, posebno ne pozabi na zveste moravske Lučkarje, med katerimi je tudi Tvoja sestra

Štefka Štefan, učenka 2. r. viš. nar. šole v Moravčah.

† Alenčici Šemrov

Zapustila si nas, ti naša draga Alenčica. Odšla si tja med angelčke, kjer ni več trpljenja in solza. Sedaj gledaš iz nebes na svojo žalostno mamico, atka, bratca in sestrico. Gledaš tudi na nas, tvoje součenke, ki jokamo in žalujemo za teboj ob tvojem preranem grobu in posipamo nanj cvetje. Tolažimo se s tem, da ti je pri Bogu med angelčki mnogo lepše, kakor na tej solzni zemlji.

Spavaj sladko, ti naša draga, dobra in ljubljena Alenčica.

Fajdiga Nadja,

uč. 3. r. osn. šole v Kranju.

† Franc Lovšek

iz Brezovske gore. Za obletnico njegove smrti († 23. feb. 1934).

Minula je kratka doba — eno leto!

Marsikaj veselja, še več pa žalosti, razočaranj in presenečenj smo doživeli mi, Tvoji nekdanji sošolci v tem letu.

Ti pa in Tvoj ljubljeni oče, ki je odšel že tri leta pred Tvojo prerano smrtjo v večnost, da Ti tam pripravi mesto v številu izbranih, ki bodo, kakor pravi Kristus, gledali Boga iz obličja v obličje, pa se skupno veselita tam, kamor priti je naš namen, naš glavni in končni smoter, najvišji in najplemenitejši cilj!

In Tvoja mati?!

Ne da se popisati s človeškimi besedami koliko žalosti in bridkosti je pretrpela v tem letu. Kot oster meč se ji je zarezala smrt Tvojega očeta v njeno materinsko srce, in komaj se je Ta rana vsaj nekoliko

zachelila, že se ji je zarezala druga, še hujša in bolj pekoča: Večno modri Bog je poklical Tebe, njenega sina - edinca v večnost!

Ti, dragi naš Francé, pa vedi, da smo v razredu, v katerem si tudi Ti bil vmes, še dijaki, ki se zavedamo, zakaj smo na tej solzni dolini, kaj je naš končni in edino pravi smoter in cilj! Prosi za nas pri ljubem Bogu, da s pomočjo Device Marije ta svoj cilj tudi dosežemo in se nekoč srečamo v deželi, ki je pripravljena za izvoljene! Prosi tudi za svojo ljubo, od žalosti skrušeno mater, da naj ji nekoč Bog podeli stoterno plačilo za vse bridke ure, ki jih trpi tu v solzni dolini!

Tvoji vedno Te ljubeči prijatelji,

zlasti

Ivan Podobnikar.

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

Nato sem se takoj umaknil, mož pa je vstal. Ker pa je imel oči zakrite in bil od padca nekoliko pretresen, se je začel vrteti in skakati. Jaz sem ga pa jel oponašati: če je on skočil, sem še jaz; če se je zasukal, sem se jaz tudi. Za spremembo sem pa stopil k njemu in mu zarigal v ušesa, potem pa se zopet postavljaj na prednje ali pa zadnje noge.

Ne bom vam opisoval, kako so se ljudje krohotali, da bi jih skoraj razgnalo; kako so mi vzklikali in od razposajenosti cepetali; saj to je nemogoče popisati. Le to naj rečem: take zmage in tolikšnega uspeha še ni žel noben osel! Vsak me je hotel potipati in pobožati in me od blizu videti. Tisti, ki so me poznali že prej, so bili name ponosni, pa so jeli o meni pripovedovati neverjetne zgodbe. Seveda so povedali veliko več kakor pa je res bilo, a tudi čisto na novo so si izmišljevali, kakor včasih tudi otroci radi delajo. No pa pustimo vse to, saj veste, da sebe nerad hvalim.

Ko sem bil hvalisanja do grla sit, sem hotel oditi, pa me kar niso pustili. Zato sem moral nekajkrat na desno in levo pokazati zobe in pa poskočiti, da so ljudje videli moja kopita. Hudega nikomur nisem prizadejal, pot sem si pa s tem le odprl.

Poiskati sem hotel Lojzka in Jakca, pa ni ju bilo nikjer. Takoj sem stekel v hlev, kjer so navadno puščali konje in drugo vprego. Pa tudi tu nikogar! Pognal sem se torej na veliko cesto in res kmalu došel oba voza s svojimi velikimi in malimi gospodarji: petnajst ljudi se je gnetlo na dveh vozovih, pomislite!

»Sivček, Sivček!« so vpili otroci, ko so me uzrli.

Vozova sta se ustavila in Jakec in Lojzek sta se takoj skobacala z voza, da me objameta in mi čestitata; prav tako so storili tudi Ivica in Rika, Peter in Hinko, pa še Betka in Magda in Katka.

»No, ste videli?« sta ponosno govorila Lojzek in Jakec. »Ali vam nisva pravila, da je Sivček bistrourmen? Prav dobro je razumel spretnosti Čarodeja in njegovega smešnega gospodarja.«

»To je že res«, reče Peter. »Vendar pa bi jaz rad vedel, zakaj je Sivček hotel gospodarju na vsak način natekniti norčevsko kapo. Ali je spoznal, da je gospodar precej zabit in ali je vedel, da je norčevska kapa znamenje zabitosti?

Katka: »Seveda je vse to vedel; saj je dosti bistre glave.«

Betka: »No, no, no, saj vemo, zakaj tako govoriš. Dal ti je šopek, da te pohvali kot najlepšo med vsemi!«

Magda: »Kaj pa jaz? Ali jaz nisem nič? Ali sem grda?«

Peter: »Kdo to pravi? Ampak vsak ima svoj okus in Sivčku je bila pač najbolj všeč Katka.«

Tako in podobno so se pričkali, ko smo šli domov. Tam so pa otroci zdirljali k stari mami, ki je bila doma za varhinjo in ji hiteli privovedovati, kako sem vso družbo zabaval in kako so se mi vsi ljudje čudili.

»Joj, ta Sivček je pa res pravcato čudo!« je vzkliknila gospa in me pobožala. »Poznala sem že mnogo koristnih oslov, ki so bili modrejši od vseh drugih živali, takega kot je Sivček pa nisem še nikoli videla. Priznati moramo, da delamo oslom hudo krivico, če pravimo, da so neumni.

Kar se pa tiče gospodarja onega osla, pa moram reči, da sem se pozneje bridko kesal, ker sem ga tako grdo osramotil in sem spoznal, da sem ga pahnil v veliko nesrečo, ko sem hotel razkazovati svojo lastno bistrourmnost.

14. O žabi.

Ošabni paglavec, ki je ustrelil mojega prijatelja Buteljčka, je zopet prišel obiskat svojo staro mamo. To že veste, da tega fanta nisem mogel videti, zato sem vedno iskal prilike, da bi mu katero zagodel, kajti tedaj moje srce še ni poznalo usmiljenja in nisem še znal odpuščati.

(Dalje prihodnjič.)

POŠTA MALEGA JEZUSA

Kako je bilo svete božične dni v Ljubljani?

Križarji in Klarice iz Ljubljane so prepevali v svetih božičnih dneh stare, najlepše božične pesmi, in sicer vsak praznik in vsako nedeljo ob 11 v frančiškanski cerkvi. Pelo je vsakokrat na koru 300 otrok pod vodstvom urednika »Lučke«. To nežno otroško petje je vzbudilo neverjetno zanimanje vse Ljubljane.

Višek božične lepote je bil pač praznik sv. Treh Kraljev, ko je sam prevzvišeni g. škof dr. Gregorij Rožman prišel poslušat pojočo mladino. Otroci so namreč darovali v njegovi navzočnosti »Jezusove dneve« evharističnemu božjemu Detetu v imenu vseh tistih otrok, ki izpolnjujejo z ljubeznijo te lističe. Po kratkem, pristrčnem škofovem govoru so zapeli otroci litanije Matere božje in nato celo vrsto božičnih pesmic.

Za zaključek so zapeli Križarji in Klarice svoje božične pesmi 20. januarja v veliki dvorani hotela »Union«.

Prečastiti g. urednik!

Prekrasna Lučka iz neba,
pristrčno bod' pozdravljena!

Danes se prvič oglašam v Vašem zlatem lističu in iz srca želim Vam, g. urednik Lučke, srečno novo leto. Oj da bi Bog dal tudi prihodnje leto tako srečno kot je bilo preteklo.

V naši družini naročamo Lučko, odkar izhaja. Saj lepšega lističa ni med nami. Nas otrok v družini je deset in od velikega do malega, kdor zna brati, vsak je takrat najbolj vesel, kadar prebira te zlate nauke. »Jezusove dneve« tudi izpolnjujem, a žalibog, ker sem eno uro daleč od cerkve, zato jih natanko ne morem izpolnjevati. Hodim v šolo v Moravče. Tam imamo zelo dobre duhovnike. O, kako skrbijo za naše dušno stanje. Zadnji mesec smo imeli tudi sv. misijon. Takrat pa je bilo kakor v nebesih. Lepo smo se pripravili na prihod g. Jezusa, našega Odrešenika.

Pristrčno Vas pozdravlja

Firm Ladislava, učenka IV. raz. Moravče.

Prečastiti g. pater Krizostom!

Ze četrto leto prebiram Vašo »Lučko«, ki mi zelo ugaja. Pišem pa Vam sedaj prvo pismo in želim, da bi ga porinili v Vaš kotiček, ki me vedno zanima. Vsak mesec jo že težko pričakujem, ker prinese mnogo lepega.

Prilagam pa tudi uganko in mislim, da je rešitev pravilna. V prihodnje bom poizkusila še katero.

Vam g. urednik, želim srečno in blagoslovljeno novo leto 1935. Prav tako želim tudi vsem »Lučkarjem« in »Lučkaricam«.

Tebi, draga »Lučka«, pa želim, da bi v letu 1935. bilo še več tvojih odjemalcev in čitateljev.

Pristrčno Vas pozdravlja

Resnik Micka, Sela pri Kamniku.

Prečastiti g. urednik!

Ze četrto leto prebiram Vaš listič — »Lučko«, pa se še nisem nič oglasila v Vašem kotičku. Lučka mi zelo ugaja, komaj čakam, da jo dobim. Prinese nam jo g. kaplan v šolo. Najbolj mi ugaja »Uhač«.

Prisrčno Vas pozdravlja

Vidmar Anica, uč. 1. r. nar. šole v Brezju pri Dobrovi.

Prečastiti g. pater!

Prišel je sveti čas, ko se spominjamo rojstva našega Zveličarja, ki je bil prava luč sveta. Le kaj bi mu dali za Božič. Šli bomo k slikarju in ta nam bo v naše srce naslikal lilije. Ta slikar je spovednik; k njemu torej pojdemo in si pri njem očistimo srce. Potem ga bomo pa Gospodu darovali. Drugo darilo pa bodo Jezusovi dnevi. Pridno smo jih spolnjevali in na Božič jih bomo v naši cerkvi položili v jaslice. Tega darila bo Jezus menda najbolj vesel. Saj Jezusovi dnevi so kakor zlata lestvica, ki nas vodi v nebeško domovanje.

Srčno Vas pozdravlja in Vam roko poljublja

Lizika Černe, uč. 6. r., Ješenca, p. Račje pri Mariboru.

Prečastiti p. Krizostom!

Tudi midve sva skušali rešiti uganko. Res sva nekaj rešili, pa ne veva, če je prav — Rešitev: Jezušček z ročico svojo, blagoslovi dušo mojo. —

Tudi midve sva zvesti naročnici Lučke. Lučko prejemam že tretje leto. Najbolj nama ugaja »Uhač piše Lučkarjem«.

Tudi pri nas v šmarju imamo Marijin vrtec. Dvakrat smo že romali na Sladko goro. Vsak drugi mesec gremo k sv. spovedi in sv. obhajilu. Od naše hiše smo trije pri Marijinem vrtcu.

Srčno Vas pozdravlja

Zora in Slava Drobne, uč. VI. in V. r. v šmarju pri Jelšah.

Prečastiti gospod urednik!

Oglasim se še tudi jaz. Ministrant sem že osmo leto. Star sem bil komaj 7 let ko sem začel ministrirati. Sedaj pa sem član družbe za širjenje vere in bratovščine Srca Jezusovega in Marijinega.

Ne smem še pozabiti, da sem član Marijinega vrtca. Za vse to se imam zahvaliti g. župniku Janezu Krušiču.

Lučko imam pa zdaj že drugo leto. Izpolnjujem tudi »Jezusove dneve«.

Pozdravlja Vas tudi ministranta z Ožbolda in vsi ostali »Lučkarji«.

Ivan Sternad, učenec 2. raz. 4. oddelka in ministrant v Sv. Ožboldu.

Za frančiškanske misijone so darovali iz Ljubljane: Pogačar Pavel 2.50, Zajc Dolfek 1.50, Wagner Jožef 1, Zajec Anton 1, Vižintin Janko 1, Zdešar Janez —.50, Ločičnik Bruno 2, Marušič Vojko —.50, Kahne Sašo 4, Theuerschuh Joško 3, Marinšek Marijan 1.50, Selan Franc 5, Voje Ignacij 1, Rezor Janez —.50, Lapornik Janko 1, Praust Ivko 2, Snoj Joško 4.25, Ogrin Anton 3, Jenšterle Juro 2.

Znamke in stanijol so darovali otroci iz Mirne na Dolenjskem, Ivanka Pučnik, uč. mešč. šole v Slov. Bistrici, Mimi Rozman iz Voklega pri Senčurju, Kermarvner Janez iz Ljubljane.

Vsem kličemo: Bog povrni!

Rešitev uganke v 5. številu „Lučke“

Jezušček z ročico svojo
blagoslovi dušo mojo.

Pravilno so rešili:

Babnik Olga, Zora in Slava Drobne, Lizika Černe, Pogled Leon, Resnik Micka, Dominko Anton, Pogačar Marjanca, Mur Marija, Merc Rezi, Krenk Franc, Resnik Anton, Čadež Miroslava, Anton Žnideršič, Novak Mimi, Češnovar Ivan, Jevnik Kristina, Jakič Anton, Levstek Jože, Grm Alojzij, Goršič Marica, Hočevar Ana, Hren Ana, Presetnik Rezka, Treven Jožica, Spolar Anica, Kvas Jožef, Omrzel Cilka, stor Ivan, Kokalj Ana, Kos Martina, Košak Jože, Zarnik Marija, Plešec Alojzija, Mom Lizika, Munik Favsta, Omulec Pavla, Markovič Bogdana, Grintal Julka, Hribar Franc, Stibilj Boris, Kosmač Bruno, Lužnik Franjo, Dorica Bratina, Regoršek Erika, Sterniša Marjan, Mevši Ljudmila, Marn Marinka, Ivanka in Julka, Goropacnik Franca, Špenko Mihela, in Peterlin Ivana, Baželj Juri, Kuštrin Jožica, Bončina Milica, Sešek Anastazija, Herman Falle, Božič Danica, Zore Fani, Kočar Marta, Stupica Jože, Merčnik Anton, Milčič Hribernik, Marija Čertov, Kitak Ljudmila, Mugerle Dragica, Ostravršnik Ivan, Lukovnjak Karl, Krek Mirko, Firm Francka, Čander Dragica, Fefika Pen, Jeri Budnova, Adamič Ignac, Sednik Vinko, Malovrh Frančiška, Škufca Joža, Lavrič Slavka, Bastič Edvard, Strožer Amalija, Bele Zoran, Gubenšek Marica, Fabiani Rožica, Šlander Marija, Tavčar Davorin, Jager Mirko, Javornik Ivan, Katica Jugovec, Zadravec Ivan, Žnideršič Franc, Slamnjak Danilo, Roth V., Češnovar Ivan, Reberšek Cecilija, Štefanič Lojze, Petrič Tone, Hlebec Jože, Dupin Ana, Štrukelj Anica, Levc Jožko, Pristavec Terezija, Dobnikar Kristina, Klinc Julij, Šlander Valerija, Piškernik Milan, Hafner Tončka, Florjančič Vinko, Čulk Matilda, Krauskopf Marija, Staber Jože, Böhm Marija, Verzela Feliks, Kovač Miran, Varšek Ivan, Hernec Ema, Grabner Marija, Kosmelj Ana, Turk Stanko, Baumgartner Slava, Reden Zdravko, Kranjc Stanislav in Viko Gostinčar.

Izžrebani so bili sledeči: Babnik Olga, uč. II. m. r. v Mekinjah; Hribar Franc, uč. III. a r. m. š., Prule; Žnideršič Franc, Stari trg pri Rakeku; Kočar Marta, uč. IV. r., Vransko; Čulk Matilda, Gomilsko; Levc Joško, Verd pri Vrhniki; Ivan Zadravec, Maribor in Lobnikar Kristina, Celje.

Priporočamo vam in vašim staršem male »Knjižice«, ki jih izdajajo gg. salezijanci iz Rakovnika. Posamezna knjižica stane komaj 1 Din. Naročite si jih lahko za celo leto za 12 Din pri »Upravištvu »knjižice«, Rakovnik, Ljubljana«

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 Š. — Uredništvo in upravištvo: Ljubljana, Marjin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)